

# KECSKEMÉTI LAPOK.

## VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

### Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,  
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytáa minden hónapban  
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,  
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,  
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-  
dájának” czimzandók.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.

E'ap úgy szellemi, mint anyagi részét illető  
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-  
hivatalhoz intézendő.

### Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,  
többszöri vagy terjedelmes hirdetésnél ár-  
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

## Kecskemét, 1877. augusztus 31.

II.

Akárhány ember él közöttünk, a kinek vagyona alig rúg néhány száz forintra. A legtöbb ember úgy gondolkozik, hogy azt mondja: ez a két—háromszáz forint engem boldoggá nem fog tenni s mihelyt alkalma van hozzá, egy jó órát, napot, vagy hetet szerez vele magának. Ha a vagyon ekként úgy adatik ki, hogy a költsézőnek ebből erkölcsi, vagy anyagi haszna van, mivel például utazást tett s ekként ismereteit szaporította, magát tovább képezte, vagy mindennapi foglalatosságaitól rövid időre felmentve magát, valamely kies vidéken üdülést keresett s így munkaképességét fokozta, ez ellen józanul gondolkozó embernek nem lehet kifogása. De rendszerint nem így áll a dolog. A százak nem egyszerre gyűlnek, hanem lassanként, az ezrek és milliók pedig még lassabban; elannyira, hogy az ember azt mondhatja: te, a ki száz forintot megtakarítottál, már megegyengtetted útatad az ezrekhez s ha elég szerencsés leszesz sokáig élni, a százazrekhez s tán milliókhoz is.

Száz forintnak összegyűjtéséhez nagyobb lelki erő és elhatározás kell, mint minden későbbi összeg összeszerzéséhez. Az a felesleges egy forint, mely megmarad a keresményből a rendes költségek fedezése után, folyton kísérti tulajdonosát, s vajmi gyakran elpárolog, mielőtt egy másodikat kapott volna társul.

Ez nem az a mód, melyen pénzszegény nemzet vagyonossá válik, nem az, melyen vagyonos középosztályt nélkülöző ország, ilyent bármikor is találni fog. Meg kell

jól őrizni az olcsó felesleges forintot, sőt krajczárt, (mert hiszen krajczárokból lesznek a forintok) s ha ilyen felesleg első tekintetre nem volna, gondoskodni kell, szükségleteink korlátozása, vagy munkásságunk fokozata által, ilyenek megteremtéséről, lelkiismeretes pontossággal a megtakarítotthoz kell csatolnunk minden további megtakarításunkat, mindaddig, míg az első száz forintot magunkénak mondhatjuk. S ha jönnek nehéz idők, melyekben elemi csapások, gazdasági válságok, s más körülmények miatt nincs mit aratnunk, dolgoznunk, keresnünk, megtakarított tőkénkhez fordulunk, s ki kerüljük az uzsorások kezét, megmentjük, bár minden veszve látszik, függetlenségünket, s ezzel mindenünket. S így a jó idők beálltával ismét munkához fogva nem fogunk többé másoknak, hanem magunknak dolgozni. Újra hozzáfogunk a takarításhoz — másodsor már könnyebben esik — s a nélkül, hogy észrevennők, rendelkezünk rövid idő alatt tetemes összeggel, mint az volt, mely válságos időben nem hagyott kenyér nélkül.

Gyakran hallunk panaszt a miatt, hogy kevesen vagyunk. A belgák, németalföldiek, dánok, norvégek és svédok s a sweziak tán többen vannak? a nemzetközi gazdasági életben, jóllehet földjük nem egy tekintetben nem mérkőzhetik a mienkkel, sokkal jelentékenyebb szerepet játszanak, mint mi. S ha ennek okát keressük, azt abban találjuk, hogy nagyobb iparuk és kereskedésük van s több a pénzüik. Ime a pénz fontossága! Németalföldön minden cselédnek meg van a maga állampapirja, melynek kamatait évenként mi fizetjük,

nálunk a legtöbbször még takarékpénztári betéte sincsen. S mit mondjunk a németekről, francziákról, angolokról, hol ezrekbe vág azon összeg, melyet államkötvényekben egy-egy ember tart kezében, a hol a kamatokat megint mi fizetjük? Csaknem szégyenletesnek mondható, hogy ennyire függünk a külföldtől, csupán azért, mert magunk nem tudunk okszerűen és rendszeresen gazdálkodni. Mit használ az Magyarországnak, ha a kamatok fejében külföldre vándorolt összegeket gabonaár fejében visszakapja? e kamatokat ugyanazon verejtékes fő és érdes kéz hordja össze, mely a gabonát aratja.

S e viszonynak megszüntetése ismét csak rajtunk áll. A helyett, hogy megtakarított összegeinket takarékpénztárakban helyezük el, vásároljunk rajtuk oly kötvényeket, melyek a magyar államot terhelik, így a kamatok minket fognak illetni, benn maradnak az országban s a mi a földolog, a külföld jó búzáért nem fog azzal a pénzzel fizetni, melyet mi adunk neki, hanem kénytelen lesz nekünk más árút, vagy azzal egyenértékű pénzt adni.

A takarékpénztárak jól felfogott érdeke úgy sem az, hogy tetemes betéteket őrizzen, mint depositumokat, ezt már nevük is mutatja s így épen nem károsodnak, ha forgalmuk nagy voltát nem az elhelyezett tőkék nagysága, hanem azok sokasága idézi elő. A forgalom nagysága megjő, mihelyt a takarékoságnak és mértékletességnek nagyobb közönsége akad, s a kis tőkés sokkal biztosabb és állandóbb embere a takarékpénztárnak, mint a folyton speculáló nagy tőkés.

## TÁRCZA.

Grion báróné.

Elbeszélés.

(Folytatás.)

— Van már talán tánczosnőd?

— Nincs, de azt hiszem Emma kisasszony még nincs foglalkozva. Különbén úgy látom, hogy nem a legjobb kedélyhangulatban van.

— Mindig olyan barátom, — viszonzá Károly — de kik közelebről ismerik, azt mondják, hogy minden komolysága daczára, igen szellemdús társalgási modorral bír.

— És te kit szándékozol felkérni? Anna kisasszonyhoz aligha lesz szerencséd, mert a báró... láttad, midőn együtt lejték a csárdást?

Károlyra kellemetlen benyomást gyakoroltak e szavak. Géza, úgy látszik, nem vette észre.

— Mily jókedvűen csevegett a báróval, ki, úgy látszik, teljesen oda működik, hogy kegyeit megnyerje.

Károly kebléből egy mély sohaj emelkedett fel s önkénytelenül azon helyre veté tekintetét, hol Anna Emmával beszélgetett, ekkor találkozott tekintete Emma tekintetével. És észrevette, hogy e nő arczát pir futotta át, melyet szeretünk a vonzalom jelének tekinteni.

Nem, ez arcz közönyös volt előtte, mint minden, más különben nem is sejtethető, hogy Emma talán melegebb érzelmekkel viseltetik iránta, mivel Annával épen úgy mint Emmával még nem volt

alkalma beszélhetni. Azok egy zárt kör tagjai voltak, melybe Károlyt részint szerénysége, részint azon tudat nem engedi juttatni, hogy külseje, valamint alacsony származása miatt ott csak gúnymosolylyal fog találkozni.

Midőn Anna feléjük fordult rájuk, egy futó pillanatot vetve, Károly arczán megvillant az öröm kifejezése. E pillanat feledteté vele mindazon benyomást, mit a barátja által elmondott jelenetek felidéztek, mert Anna tekintetében volt valami, mi szívébe új erőt és új reményt öntött. Önkénytelen kérdé önmagától: valjon viseltethetnék-e Anna ő irányában szerelemmel. A hiú önzés, mely közös sajátja fajuknak — igennel felelt.

— Jer barátom, — mondá ezután Gézához némileg vidámabban, miközben barátja karját karjába öltvén kivonta azt a táncsteremből.

A mellékterem ajtajánál Grion báróval találkoztak, ki büszkén haladt el mellettük.

Károly ajkain mosoly jelent meg, melyben gúny és megvetés feküdt.

Azután egy asztalhoz telepedtek, theát rendezve.

— Tehát táncolni fogjuk a legközelebbi négyest, — kérdé Bertényi Géza, midőn a thea-csészében a czukrot meggyújtá.

— Igen, én Konkoly ügyvéd leányával fogom lejteni a négyest, hanem figyelmeztetek, hogy azt a colont keresd, melybe Anna leend.

— Úgy látszik barátom téged igen érdekel Anna?

— Nem tagadhatom. Szívem minden érzeménnyel e nőé, ki megtestesítője ideámnak. Már mint gyermek iránt éreztem ez érzelmeket, mely azóta

csak fokozódott, mint a folyam hulláminak nagysága növekszik a patakok beleömlése következtében. Mondjad csak, birhat-e nő több keccsel, bájjal, mint e nő? Nem, ő egy élő Vénus, ki a mitologia hagyományának megtestesítője, mely arról győző meg, hogy ez Istennőnek valóban lehetnek imádói.

Géza meglepetve hallgatá barátját, mert nem is gyaníthatá azon ábrándos szerelmet, melynek barátja most előtte kifejezést adott.

— Nemde te ki fogsz gúnyolni, hogy mint mondám, már évek óta táplálom iránta ama magas érzeményt és én még mindeddig nem voltam képes az vele sejtetni sem. De ne gúnyolj, származásom s kellemetlen külső tudata nem adott soha bátorságot, hogy vele érintkezésbe tegyem magamat. Szánj inkább, hogy szerencsétlenné tön a természet, midőn a rút külső mellett egy érzeménnyűs keblet adott, melyből a vágyat: nő által boldogíttatni, számüzni nem voltam képes.

— Te igen is szigorú ítéletet hozsz külsődre, — válaszola Géza, miután barátja elnémult — és csalódol ha azt hiszed, hogy a kellemes külső csupán az, mely hódít. A férfit külseje után kevesen itélik meg s noha tagadni nem lehet, hogy van egy kor, melyben súlyt fektet rá a hölgyvilág, mindazonáltal a fő, mi mérlegre jó: esze és szíve, a mi sokkal maradandóbb kincse is az emberi nemnek. A kik csupán a szép külsőt veszik tekintetbe, azoknak a szív- és nemes érzelmeire aligha számítanak, mert talán maguk is nélkülözik azt.

Károly önkénytelen megszorítá barátja kezét. Nagyon jól esett neki annak ajkairól hallani e szavakat, melyek vigaszt öntöttek lelkébe.

Most szólalunk fel e kérdésben, mert most látjuk ennek legjobb s legalkalmasabb idejét. Magyarországon mindenfelé jó termés esett s ha lehet előbbi években tett tapasztalatokból ily dolgokban némi következtetést vonni, úgy most oly évsorozatnak állunk küszöbén, melyben a szorgalmas munkás mindig megtalálhatja fáradsága bérét. Több egymásra következő jó termés hazánkat anyagilag kedvező helyzetbe hozza, olyanba, melyben nemcsak a legnélkülözhetlenebb szükségleteinket fedezhetjük, hanem, a melyben egy kis feleslegünk is marad. Nem kell tehát egyebet tennünk, mint azt, a mi életfentartásunkra s apróbb kéjelmi kiadásainkra nem szükséges többé, szorgalmasan megtakarítanunk, s el vagyunk kellően látva azon időre is, melyben sanyarú esztendőök állanak be.

Az egyiknek nagyobb, a másiknak kisebb mérvben jut ki a fölöslegéből, de okszerű gazdálkodás mellett mindenkinek marad valamije. A mi ekként megmarad, azt gyümölcsözőleg kell elhelyezni s itt a földolog szakítani a régi rendszertelenséggel.

Nálunk ugyanis, mindenki, a kinek némi pénze van, azt földbirtokba fekteti. Ha valaki készpénzen vesz ily birtokot, azt helyesen teszi, de nem tesz már helyesen, ha az alig megvett birtokot kölcsönökkel s másnemű tartozásokkal terheli, vagy a nélkül, hogy más forrásból eredő biztos jövedelemre számíthatna, birtokát eladósítja. Ez a legbiztosabb út a tönkremenetelre s nem győzünk eléggé óvatosságot s vérmes reményekre alapított számításoktól való tartózkodást ajánlani. Hozzájárul ehhez még az is, hogy jó termést követő években az ingatlan értéke aránytalanul felszökken s csaknem még egyszer oly drága, mint rendes körülmények között.

Sokkal egyszerűbb, a boldogulásra biztosabb út mindaddig takarítani, míg oly tőkével rendelkezünk, melylyel egy igényeinknek teljesen megfelelő ingatlant egyszerűen és készpénzzel vehetünk meg. Így lehet, hogy valamivel később érjük el célunkat, de sem magunknak, sem utódainknak nem okozunk kellemetlenségeket egy adóssággal terhelt, vagy még ki nem fizetett birtok átörökítésével.

S a tőkének időközi elhelyezésére legajánlatosabb az állami értékpapírok vétele. Itt, a mellett, hogy valaki biztosan számíthat évi hat százalékos kamataira, melyek rossz években a földbirtoknál elmaradnak,

még azon előnye is van a kötvény tulajdonosának, hogy a sorsolás alkalmával húsz, egész huszonöt, sőt több százalékkal is szaporíthatja, minden megerőltetés és hozzájárulás nélkül vagyonát. De az erkölcsi haszon mellett ekként még azt is elérjük, hogy nem a külföldnek, hanem magunknak leszünk adósaik.

## Jelentés

### a városi szinügyi bizottság 3-ik és 4-ik évi működéséről.

Alolirt szinügyi bizottság, működésének 3-ik és 4-ik évről jelentését a tekintetes törvényhatósági bizottságnak benyújtván, ennek alapján köteletségének tartja a t. cz. közönséget is következőkben értesíteni.

#### I.

A tekintetes törvényhatósági bizottságnak 1873. évi ápril hó 2-án tartott rendes közgyűléséből 232/873. sz. alatt hozott végzésével, a helybeli szinügy emelése és ez által a közművelődés fejlesztése érdekében állandó tevékenységre utalt és kiküldött bizottság, működésének 4-ik évét befejezván, részint megbízatásából eredőleg, részint azon anyagi és erkölcsi pártfogásánál fogva, melylyel városunk közönsége a helybeli szinügyet méltatni kegyeskedett, köteletségének tartja működésének eredményeiről, tapasztalatairól, valamint a közügy érdekében eszközölt szini beruházásokra fordított kiadásairól nyilvánosan is számot adni.

Annál is inkább hivatva érzi magát a bizottság e jelentésének megtételére, mert habár tudva van a törvényhatóság előtt, hogy alulirt bizottság a színház átalakítása-, díszítése- és kényelmi berendezésére nézve tisztán a város jó neve és a közönség érdekében minden mellék czélok nélkül vállalkozott, ebből reményelt összes anyagi eredményeit előre a szinügyi javára lekötni kinyilatkoztatta; szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy feladatát adott ígéreteihez híven teljesíteni törekedett. Az előre nem számított, de elviselni kénytelenített jelentékeny veszteségekkel szemben is a közügyek érdekében helyzetéből kifolyólag a színháznak gyakran díj nélkül átengedésével áldozatkészséget tanúsított; a mennyiben még fenlevő tartozásai megengedék, azt jövőre is tanúsítandja.

E körülménynél fogva tehát a bizottság jogosan hisz igényt tarthatni a közönség előtt is annak beismerésére, hogy kiküldetését áldozatkészséggel párosítva, oly feladatot is kész volt megoldani, mely várakozáson felül és köteletségén túl terjedett.

Ezeknek előrebocsátásával, és hivatkozással a „Kecskeméti Lapok“ 1876-ik évi 1-ső számában is közzétett értesítésünkre, azzal összefüggőben álló jelentésünket van szerencsénk a következőkben előadni.

Az 1875/6-ik téli idényre pályázatot hirdetvén, a városi tanács helybenhagyásával a színház bérbeadására nézve Aradi Gerővel egyezkedtünk, ki is anyagi korlátoltsága miatt kezdetben kellő szini erőket nem alkalmazhatván, különben is sokat igénylő közönségünk pártfogását igen szerény mérvben élvezé. Igazgató felismerve a színházlátogató

osztály magasabb igényeit, a bizottság jóakarátú figyelmeztetése folytán azonnal igyekezett társulathoz nagyobb tehetségeket szerezni, kiknek az igazgató még korábbi helyéről fentmaradt tartozásai-ból eredő nyomasztó helyzete, részint közönségünknek még mindég aránytalanul szerény pártfogása miatt fizetést pontosan nem adhatván, szinügyünket oly catastropha fenyegette, hogy azt a bizottság csak kölcsönfelvétel melletti jótállás- és jelentékeny díjelengedéssel volt képes elhárítani, úgy annyira, hogy a városi 500 frt. subventio mellett is még a bizottság, csakhogy a közönség részére az általa előre fizetett bérletdíjakat megmentse, 476 frtot volt kénytelen már az idény első szakában elengedésre határozni. Mely elengedéssel a társulatnak fennállhatását egész idényre biztosította ugyan a bizottság, de saját kötelezettségének teljesítésére nézve érzékeny kárt szenvedett.

Bérlő mulasztásai miatt a pénztári számadás vitele is megnehezítettvén, a követelés csak később hozathatván némileg is rendbe, e miatt a harmadik — valószínű a legmostohább — évről jelentésünket idejében benyújtani alig lehetett.

E körülménynél fogva, minthogy a városi segély beszámításán kívül, igazgató színházi bérdíj fejében egész idényről csak 214 frtot törlesztett, tehát kevesebbet, mint a bizottság maga saját 1 páholyáért vett és ezen összeget is a bizottsági tagok saját magok fizették pénztárunkba, önként fölmerült azon föladat, hogy a következő évre a színház senkinek se adassék bérbe, mert a szükséges összeg könnyebben összeszerezhetőnek látszott néhány műkedvelői előadás útján, mint többnyire adósság terhelt igazgatókkal kötött egyezés alapján.

E nézetnek kívánt a bizottság a szinpartolókör meghallgatásával is kezdetben helyt adni; de a szinművészet iránt jogos igényt tartó közönség kíváncsiát sem lehetvén figyelmen kívül hagyni, részint utasításából kifolyólag, részint elkerülendő valamely gyenge társulatnak váratlan bevándorlását, indítatva érezte magát a bizottság arra, hogy a korábbi évekből pontoság- és rendszeretéről ismert Völgyi Györggyel kössön egyezséget, ki néhány jeles és jó közép erőkből szervezett társulattal, mostohább viszonyok között is, az idényt átküzdötte, kötelesegeinek az adott viszonyok között kellő igyekezettel eleget tett.

A szini idény végeztével Mezei Péter igazgatói jogot nyert, új társulatát bemutatandó, ápril elején 5 előadást rendezett, melylyel igazgatói pályáját itt megkezdette.

Ez utóbbi két év alatt szerzett tapasztalatai folytán is mindjobban meggyőződött a bizottság azon már korábban tett nyilatkozatainak helyességéről, hogy városunk művelt közönségének igénye, a színházi közönség pártfogásával arányban nem áll; közönségünk többet követel, mint áldoz; ritkán lelkesül, annál fogva a hazai kiválóbb szini tehetségeket maga iránt kevésbé is lelkesíti. Minden igényt kielégítő szintársulatot a város tetemesb támogatása nélkül, sem a színház, sem a közönség meg nem bír.

A színház magántulajdon levén, berendezése hiányos, jövedelmi képessége korlátozott úgyannyira, hogy egy az igényeknek megfelelő társulat fenn

E perczen egy társaság lépett a terembe, mely félbeszakítani kényszeríté a fiatal emberek beszédfonalát, kik azután a táncsterembe vonultak.

A 3-dik négyes megkezdődött.

Géza Emmával, Károly Konkoly ügyvéd leányát vevé karjára. A véletlen úgy akarta, hogy Anna Károly áttellenese mellé jutott. Ki figyelemmel kíséré őt, lehetetlen volt észre nem vennie, hogy szeméit folytonosan Annára függeszté. Olykor-olykor találkozott annak tekintetével is, mi azon hiedelmet ébreszté benne, hogy Anna előtt nem maradt érdektelen, ha tudta volna, hogy mennyire csalódott, talán több figyelmet fordít Emmára s észreveszi ennek gyenge kézzorítását a négyes utolsó szakaszában!!.....

#### IV.

Néhány nappal a nőegyleti tánczyigalom után Konkoly ügyvédet látjuk belépni az Árkos-ház kapuján.

Az ügyvéd kimért léptekkel egyenesen Árkos László uram szobája felé tartott s minden mozdulata elárulta, hogy nem közönséges ügy az, mely ma őt ide vezeté.

„Szabad“, hangzék belőlről, miután Konkoly úr kopogtatott. Az ügyvéd benyitott a szobába, hol a házi úr egy karos széken ült, letevé kezéből a „Vasárnapi újságot“ s egyszersmind megemelve kalapját, melyet még a szobában is fején szokott volt hordani.

— Nos, mi jót hozott prokátor úr? kérdé a házi úr, miután egy széket mutatott vendégjének.

Konkoly úr jelentésteljes mozdulatokkal foglalt helyet, lehúzván jobb kezéről a jól elviselt keztyűt.

— Tekintetes úr bizonyára nem is gyanítja, hogy mi vezetett ma ide.

— Ószintén bevallom, hogy nem, mig meg nem mondja.

Az ügyvéd gonoszul mosolygott, miközben figyelemmel kíséré Árkos uram vonásait s gondolkozni kezdett: miképen penditse meg az ügyet, a melynek érdekében e látogatást tette.

— Különbén igen jó, hogy prokátor úr eljött — folytató Árkos uram — legalább egy füst alatt elvégezhettük, hogy miként lehetne megszerezni az Alszege-féle birtokot, mely mint hallom már eladó.

Az ügyvéd agyában úgy látszék egy ügyes gondolat fogalmazott meg Árkos uram szavai által, mi észlelhető is volt vonásain, noha nyugodtságot erőltetett.

— Az Alszege-féle birtokot? — kérdé jól szinlelt közönyösséggel.

— Igen, igen. E birtok közel esik a városhoz s a csinos szőlő, mely a lakház mellett elvonul, igen megtetszett feleségemnek, aztán meg Anna is kér, hogy vegyem meg, és pedig tudja ezek a vászoncelédék mindaddig járnak az ember nyakára, még csak meg nem ígérjük azt, a mire kérnek.

— Anna kisasszony is? — susogá az ügyvéd. — A mint pedig én ismerem a körülményeket — tevé hozzá vontatva — aligha lehet az egyszerű kívánságukat teljesíteni.

— Miért? — kérdé Árkos úr némi megütözéssel.

— Mert Grion báró mint hallom még tegnap megkötötte a szerződést az Alszege családdal a birtok megvételét illetőleg.

Árkos úr arcába felszökött a vér.

— Grion báró? az lehetetlen. Grion bárónak nincsen annyi pénze.

— Azt hiszem, hogy van, mert 10,000 forintot adott felpénzül.

— Prokátor úr ezt a szerződést meg kell támadni! — kiáltá Árkos úr. — Én 5000 forinttal többet adok e birtokért, mint a báró.

— A szerződés aligha lesz megtámadható, miután a család minden tagja aláírta.

Árkos úr felugrott ülőhelyéről s bosszusan nézett az ügyvédre, ki azonban épen nem jött zavarba ezáltal, sőt arcán látható volt, hogy erősen elhatározta magát az intrigua folytatására.

— De van még egy kiskorú is és a gyámhatóság a tárgyalásnál bizonyára nem fogja megadni a jóváhagyást, ha én többet ígérek, — ellenveté Árkos, miután egy ideig alá s feljárt a szobában.

Konkoly gondolkozni kezdett a dolog fölött.

— Nos mit gondol?

— Azt, hogy jobb volna más úton megszerezni a birtokot. Grion bárót talán rá lehetne bírni a lemondásra.

— Honnan gyanítja azt.

— Mert a báró igen nagy tisztelettel viseltetik nek. úr családja iránt, és én azt hiszem, hogy ha fel fogja szólítani, talán csupa előzékenységből is lemond, miután a báró csupán azért vette meg valószínűleg e birtokot, hogy a vagyontalanságáról szárnyaló hirt megzafolja.

— Ez okos gondolat öntől, én még ma irok neki, vagy jobb lesz ha ön ír?

— Ebben az ügyben csak méltóztassék sajátkezüleg írni, ez mindenesetre hatásosabb lesz, és

tartásához minden előadásnál mulhatlanul telt színháznak kellene lenni.

Miután a közönség nagy része még mindig nem viseltetik pártolással a nemesebb élet és művelődésre alkalmas nyújtó színi művészet iránt, ohajtható, sőt méltán elvárható lenne általában nagyobb részvétők. Mindaddig, míg a színügy iránti érdeklődések előtérbe nem lép másnemű élvezetek mellőzése árán, Kecskemét város közönségének lélekszám aránya hivatásából eredő kötelessége a közművelődés iránti föladatánál fogva és a színügy érdekében jelentékenyebb támogatásról gondoskodnia.

(Vége következik.)

## Úti karczolatok.

(Folytatás.)

Nem vagyok oly szenvedélyes turista mint Püekler herceg, sem olyan mint Carus avagy mint Mügge volt, nem is tartozom a turistáknak azon neméhez, mely kóborol vidékről-vidékre, tájról-tájra, hogy a legapróbb részletekig leírja azt annak a ki nem volt oly boldogtalan, hogy azt az út természetere parancsolta volna bejárni s így csak annyit említek meg, miszerint Losoncztól Zólyomig útkörmök nem lepott meg semmi, még a malheur sem. De Zólyom meglepett. Az indóháznál egy internatialis embertömeg várta a megérkező vonatot. Lehetett látni ismét bajúsznélküli angliust, r betűvel küszködő nyelvű porost, bécsi nyárs-polgárt, magyarnadrágos „urambátyámat“, tót atyafit s görbe orrú börszianert. Ezek nem Zólyomért, hanem Szliács miatt voltak itt, beszélték annak csodaszépségéről, a túllátogatottsága miatti kellemetlenségeiről stb. Ez utóbbi annyira megijesztett bennünket, hogy el sem mentünk Szliácsra. De hiszen Zólyomnak is van nevezetessége és pedig még a jó savanyú vizén kívül is. Ott van a régi vár, mely csak úgy bámul az elrobogó gőzmozdonyra s rá az emberek, kiknek sehogy sem fér a fejébe, hogy e vár, melyet csak a kegyelet őriz meg az elpusztulástól, hogyan lehetett egykor kedvezenc mulató helye Mátyás az igazságosnak? Mentünk tovább, oda a hol az aranyat verik. Elmerengtünk a tájon, a hol hegy hegybe kapaszkodik s a vonat szédítő magasságban robog a kiesebbnél kiesebb völgyek felett. Soha szebb tájat, soha szebb panorámát mint az, midőn változó hegyek és völgyek hosszú elnyúlásában Szt. Kereszt láthatóvá lesz. A szem belefárad a kéjéretbe, melyet a szemlélet által érez az ember s mégis, midőn elvonul a panoráma, oly nehéz attól megválni. Mikor Körmezbányára jutottunk, csak akkor békültünk ki azzal, hogy a vonat gyorsasága megfosztott a szt.-keresztű táj hosszabb szemléletétől. Ez az ódon város kellemes behatást gyakorol az utasra, nem azért, hogy ott aranyat vernek, hanem azok a svajczi stýlben épült házikók, azzal a kedves barátságos kinézéssel oly jól hatnak a lélekre. Itt különben azt az úti tréfát teszi meg a vonat az utassal, hogy három oldalán a városnak körül hordozza s csak azután dübörög tova a tótok hazájába.

Értem a tótok országa alatt azt a néhány vármegyét, a hol széles karimájú kalapot és sárga daróc nadrágot bocskorba szíjjazva hord a „matica“ által civilisáltatni ohajtott nép. Értetni kívá-

nom Turócmezeyét, a melyet a természet ritka szépséggel áldott meg, kelet és nyugatról beölelve hegyekkel azt a fensikot, melyen dús növényzet virít. A vasútvonal úgyszólván teljesen középen szeli e megyét, melynek északkeleti részén ott díszleg Turóc-Szt.-Márton, a nagyra törő panszlávok fészke, de a mely első tekintetre is egy nagy kérdőjelként tűnik fel a szemlélőre nézve, hogy ebből a fészekből akarhatott-e megindulni a szláv civilisatio? Szétszórt példandéküli rendetlenséggel, de annál nagyobb tisztátalansággal épült házaí sokkal nyomorultabb színezetet adnak neki, hogysem e fészek lakóinak a civilisatio iránti hajlamait kétségbe ne vonhatná az, ki culturára törekvő népet valaha látott. Znio váralja, a panslav gymnasiumáról elhíresedett vetélytársra Turóc-Szt.-Mártonnak szebb helyen fekszik, mint a milyent megérdemel; és Rutka, a vaspályák találkozásának helye, ez aztán a fészek, mely az egész megye jellemvonását feltünteti. Azok a vasúti munkások, melyek csaknem várost képezve az indóház megett elterülnek, úgy látszik teljesen átvették a rutkaiak szokásait. Mindenütt tisztátalanság, rendetlenség. Hát még maga a falu. Az a folyócska, mely a munkásoktól elválasztja, kedves tanyája a pisztrángoknak s fürdőhelye azon rutkaiaknak, a kik még a mosdásra is rászánják magukat. A falu egy dombon fekszik, házikói fából építvék zsúp fedéllel, melyre elfelejtettek kéményt építeni. De minek is volna az? Ha az ember el képes tűrni, hogy kecskéje, tehene és malacza vele egy hajlékban lakják, azt nem feszélyezheti, ha mindjárt kéménytelen is a ház. Egy lakszobába beletekinttünk. Egy szegény öreg asszony feküdt az ágyon betegen, ágyneműnek azonban se hire se hamva. A szoba közepén egy malaczoeka feküdt aludva a boldogok álmát, egyik szegletben pedig a kecske gondolkozott jövő jöléről. És hozzávéve a rutkai nép nemes mind egytől egyig s büszke is rá. Az idegen, a ki kíváncsi rondaságuk megtekintésére, ha érti nyelvüket s velők beszédbbe elegyedik, az első a mit eibeszéinek az, hogy ők nemesek.

Különben a rutkaiaknak is szokásuk az, mi egyáltalán a falusiaké, hogy nevetnek mihelyest idegent látnak.

Bevárva a Kassa-Oderbergi vonatot, tovább utazunk. Szucsánál egy egész családot szállásoltak be coupénkba. Ez állott a papa, mama, két leány és egy szopós csecsemőből, kit hasztalan iparkodott mamája az úttal kibékíteni. Ugy sivitott, mintha az lett volna a legjobban eltanult mestersége. A két leány látva a kellemetlenséget, melyet a kis testvér sikoltásaival nekünk okoz, szintén iparkodott a kis háborgót lecsendesíteni, de haszontalanul. Pedig oly szépen kérlelték, erre a tót nyelv, melyen beszéltek, nagyon alkalmas. Már megfogamzott agyamban, hogy ennek a kellemetlen situatioinak véget kell vetni, ha másképp nem, hát úgy azon huszár módjára, a ki a kofa hat kis gyermekével egyedül maradván, honi táncz és sarkantyújának összeverése által birta csendre és bámulásra a síró nemzedéket. Ugy lett a mint elgondoltam. Útitársaimmal egy fütty-tercettet rendezünk, de a pólyás hölgyike nemcsak hogy nem érdeklődött a fütty-tercette iránt, hanem még jobban sivitott. Erre a leányok közül egyik felénk

fordul s oly kedvesen kért tőlünk bocsánatot, hogy bizon isten mikor szép kék szemébe beletekinték, arra percze elfeledték a pólyába szoritott hölgyike sivitását is.

— Nem tesz nagysád semmit, mindjárt segítünk a bajon ha megengedi.

A nő fejét csóválta, jelölül annak, hogy nem hiszi, hogy bármit is eredménynyel tehetnénk lecsillapítására.

Markunkba fúva, a tőlünk kitelhető erővel adtuk elő a „zapfenstreicht.“

A hölgyike elnémult. Nagy katonai érzékének kell lenni — jegyzém meg, — hogy a takarodó hallatára elnémul a kicsi. Két perc mulva elaludt a hölgyike.

Azóta öt síró gyermekkel próbáltam meg ezt az experimentumot, mind elnémult és elaludt.

Ajánlom az altatás ez új módját minden síró gyermekkel bíró boldog családapának.

## Mi történt a színházban?

Szuper Károly átutazó társasága f. hó 1-én mutatta be magát Lukácsi Sándor új népszínműve „A vereshajú“-ban. A darab maga nem tartozik Lukácsi jobb művei közé, van benne sok törül metszett alak, a nép ajkáról vett zamatos nyelv, sok hatásos jelenet, a mi azonban nem képes feledtetni a mese erőszakoltságát s a cselekvés indokolatlan voltát. Özvegy Sajgónának van két fia András és Ferke. András — mint a darab folyamán elbeszélük — Boglár Ágnes szerette tiszta szívből s szereti még most is, de miután Ágnes egy alkalommal egy idegen legény megölelte András szeme láttára, hirtelen haragjában beállott katonának s ott nyolcz évet töltött el. Mikor haza került, fájt a szíve s nőül is akarta volna venni Ágnes, de ez azt híven, hogy András azért állott be katonának, hogy tőle szabaduljon, nem hallgatja meg kérését, minek folytán András anyja unszolására Szemes Borcsa a házuknál tartózkodó s férjhez menni akaró özvegy menyecske felé kezd hajolni s meg is tartja vele kézfogóját. Ekkor jön a ház elé Ágnes és kihívja, kérvén őt, hogy szerelmük gyümölcsének Zsófi leányának szerencséje akadt, adja oda leányának nevét, ismerje el gyermekének, egyebet nem kíván. András késznek nyilatkozik újra Ágnes feleségül venni s így Zsófit törvényes gyermekévé tenni, de Ágnes nem akar András nevével lenni. Sajgóné másik fia Ferke, Szilaj Katát, az egész falu által gyűlölt vereshajú leányt szereti s el is venné, ha anyja beleegyezését adná, de az utálja a leányt s midőn Ferke Katával együtt anyja előtt megjelenik, durva sértegetéssel illeti, mi felháborítja Ferkét s kezét felemeli anyjára. Ezért el kell hagynia a szülői házat, de Katát sem teheti magáévá, ki határozottan bűnéül rója fel, hogy anyjára merete föl emelni kezét. Ferke elbujdosik, András pedig Szemes Borcsával akarja megtartani lakodalját. Ekkor megüzeni neki Ágnes, hogy jönne el hozzá, mire András kijelenti, hogy most már nem lesz lakodalom. Boglár Ágnesnél ezután megjelenik Keszeg Mihály, hogy Bálint fia számára Zsófit — az esetre, ha András Zsófit gyermekének elismeri — megkéri, maga pedig hajlandóságot mutat Ágnes feleségévé tenni.

én szinte fel fogom keresni a bárót, hogy a birtok átengedésére rábeszéljem.

Árkos uram megszorítá az ügyvéd kezét.

— Ez a báró mégis igen derék ember. Nőnek meg is tetszett ő azonnal, a hogy a prokátor úr bemutatta, de én megvallom, nem épen szerettem, hogy leányom körül forgolódott.

— És miért? — kérde Konkoly.

— Tudja nem szeretem az ilyen kurta magánasokat, — válaszolá Árkos úr bizalmasan — ezek nem tudnak egyebet, mint pénzt költeni és urat játszani.

— Csalódik ha azt hiszi, hogy Grion báró szinte az eféle emberek közé tartozik. A bárónak van először is 500 forint havi jövedelme s inkább fősvény mint pazarlónak ismerem.

— Az igaz hogy nekem is mindinkább tetszeni kezd s ha tudtam volna, hogy 50,000 ezer forinttal rendelkezik, talán más véleménynyel lettem volna fölöle és még.....

— És még Anna kisasszony kezét sem tagadná meg tőle? — kérde az ügyvéd ravaszul.

— No ez már oly kérdés, a melyre aludni kellene még egyet, mielőtt határoznék, — válaszolá Árkos úr nevetve s bort hozatott az asztalra. Azután még mintegy fél órág csevegott az ügyvéddel s eszébe sem jutott, hogy megkérdezze Konkolyt, hogy miért is jött.

Ez pedig meg lévén elégedve Árkos úr ama feleletével, melyet előbbeni tréfás kérdésére adott, nem tartotta többé szükségesnek ujabban megpendíteni ez ügyet.....

Egy óra mulva Konkolyt már a báró lakásán találjuk, a hol együtt tanácskoztak a teendőkről, a melynek eredménye az lön: hogy Konkoly a bárónak 10,000 frtot előlegezett, hogy az Alszegei-féle birtokot még az nap megvegye s így elhitesse az Árkos-családdal, hogy a bárónak csakugyan van vagyoni állása, biztos eszköznek tekintve ezt a báró házassági céljának elérésére.

Hogy az ügyvéd nem számított rosszul, megmutatták a következmények.

V.

Ez év október havának utolsó délutánján egy kocsis robogott a városhoz közel eső erdő felé, mely kedvezenc sétahelye volt az N... városi lakosságnak. Az erdő szélén megállítá a kocsis a járművet úrnője parancsára, ki miután meghagyta, hogy várjon itt rá, erősebben keríti nyaka körül a chavlt, hogy magát a hős őszi szellő ellen védje, mely pajzánul susogott a sárga lombok között, megsörrentve olykor a földre hullott száraz leveleket. A nő lassan haladt az erdő belsejében, szemét földre szegzi s meláznai látszott. Olykor feltékkintett a fákra, melynek ágai közt még most is látható volt a fészek, de a madár elköltözött már messze tájra.

— Boldog madár — susogá a nő halkan — nem sokára talán én is hozzád hasonló boldog leszek.... Itt megállt, mintha félt volna további gondolatait szavakba öltöztetni.

E közben egy vén gesztenyefához ért, a mely alatt egy pad kínálkozott ülőhelylyel. Leült, kar-

ját a pad hátsó támláján nyugtatva és fellebbenté kalapjának fátyolát és látni engedé a szép arcot, melyen oly kifejezés űlt, mely olyankor szokta magát a nő arczára festeni, ha egy körülmény, melyet ohajtanak, bekövetkezett. Egy sajtóságos érzelem futja át ilyenkor az idegeket, melyet azon tudat szül, hogy ezentúl egy férfihez, kit férjnek fog nevezni, fűződik egész jövője. Szívéből szeretni, de nem képes, ha van egy édes emléke a multból. Ez számúzi szívéből az örömet, mert a boldogság, mit a férj oldalán képzel magának, daczára, hogy vágyódik utánna, előtte még ismeretlen. És kinek nem volna egy édes emléke a multból, ha mindjárt csak a gyermekéveket lépte is át? Hisz édes emléket nem csupán az első szerelem, de a gyermekbáb is hagy maga után, melyet a leány még akkor ringat ölében, midőn szívilágát csupán az ösztönszerű gyermeki érzelmek képezik, — midőn még e szó: szerelem — ismeretlen jelentőségű. Ez emlék az, mely becses a multból s a jövő bármennyire legyen is kecsgetető, míg a gondolat ez emlékekkel foglalkozik, a szív nem képes örülni.

Anna is, mert ez volt a nő, ki az erdei sőtát tevő, nem volt képes örülni jelenlegi helyzetének, noha azért, hogy Grion báró megkérte kezét, egy titkos ohaja teljesült.

(Folytatása következik.)

Megjelenik Ágnes házában aztán András is és Zsófi leányát magához édesgeti s elszökteti, mi Veréb Janónak — kit azért, mert célja elérésére mindenki felhasználja, falubolondjának tart — sikerül is.

Ágnes ennek tudomására jövén, Keszeg Mihályval, Bálint és Veréb Janóval keresésére indul.

Sajgónánál ez alatt nagy a felfordulás, András és Ferke fia oda van. Veréb Janó aztán elmondja, hogy hol látta Ferkét; András és Zsófi hollétéről pedig Katát említi meg, a ki erről felvilágosítást adhat.

Szilaj Kata, a vereshajú, aztán azon feltétel alatt, hogy András elveszi Ágnes, Zsófit pedig odaadják Keszeg Bálintnak, őt meg Ferkének, a bonyodalom legombolyítására vállalkozik s miután a feltétel teljesítésére a felhívottak szavukat adják, le is gombolyítja azt. András elveszi Ágnes, Zsófi Keszeg Bálinté lesz, Kata pedig Ferkéé.

Erdősné Szilaj Katát, a vereshajú, a megvetett, kigúnyolt, de nemes érzésű leányt ábrázoló nagy igyekezettel, de nem rendelkezék elég drámai erővel, a mely a szerep kiszínezésére kell. Erdősné csinosan énekel, dalait meg is tapsolták, de Szilaj Kata szerepe felülmúlja erejét.

Vértesiné kitűnő Boglár Ágnes volt s meg tudta nyerni a közönség rokonszenvét. Szuper, a házasodni vágyó Keszeg Mihályt, a paraszt bárót oly bravórral személyesítette, mely nem hagy hátra semmi kívánni valót. Vértesi tökéletesen az a Veréb Jankó volt, a milyent Lukácsi megtestesíteni akart. Kétségkívül az est sikerében az ő helyes felfogást tanúsító, minden túlzástól ment játékának nagy része van. Ezen első fellépése is meggyőzött arról, hogy a naturburschok személyesítésére helyes érzéke s feltűnő tehetsége van. Farkas Mariska Zsófit ábrázoló oly kedvesen, hogy bizon nem csodálkoztunk rajta, hogy az a Bálint annyira szerelmes volt bele.

Van a darabban egy kis szerep Sárié, ki szolgáló Ágnesnél s Sárít, ezt a férjhez menni vágyó vén leányt, Náda Irén játssza s ha nem színez oly erősen, Sárinak aligha lesz jobb személyesítője nálnál.

Barátosi, Bogdán, Erneyei, Újfalusiné és Király Amália jól megállták helyüket. Az előadás teljesen összevágó volt s folytonosan jól mulattatá a csekély számú közönséget.

Vasárnap, szept. 2-án „Samil az oroszok ellen“ című kiállításos darab került színre. A közép számmal megjelent közönség érdeklődéssel nézte a darabot, a melynek előadására nekünk csak az a megjegyzésünk, hogy a vidéki színpadokon ily darabok, a melyek fényes diszleteket és sok jelmezt ruhát, meg nagy személyzetet igénylenek, nem adathatnak elő kellő sikerrel.

Szept. 4-én az átutazó társulat „Oh azok a férfiak“ című s kitűnő vígjátékkal búcsúzott el. A tér szűke nem engedi, hogy a darab meséjét röviden is elmondjuk, annyit azonban a szereplőkre vonatkozólag megemlítsünk, hogy Super elemében volt, Erdősné pedig az őszinte s fecsegő Francziskát találóan személyesítette.

## Tanügyi értesítések

— A kecskeméti jogakademián az 1877/8-dik tanév megnyitása és ezzel összekapcsolva dr. Tassy Pál úrnak, mint a nemzetgazdaságtan, pénzügytan s a magyar pénzügyi törvények rendes tanárának székfoglaló felolvasása és tanári székébe leendő ünnepélyes beiktatása f. évi szeptember hó 16-án délelőtt 10 órakor fog a reform. főiskola imatermében megtartatni, melyre a tanügyi barátai tisztelettel meghívotnak. — Kecskeméten,

1877. szeptember hó 6-án. Csilléry Benő, jogakademiái igazgató.

— A helybeli községi népiskolákban a jövő 1877/8. tanévre a beiratások f. évi szeptember 1. napján kezdettek meg s tartanak az 1-ső osztályokra nézve szeptember végéig, a többi osztályokra szeptember 15. napjáig s végre a tanyai iskolákra október 15-ig. Felhivatnak ennél fogva az érdekelt szülők, gyámok vagy gazdák, hogy tanköteles gyermeküket, gyámoltjukat vagy a gondviselésükre bízottakat a kitett határidőben iskolába adni annál is inkább igyekezzenek, minthogy ellenkező esetben a városi hatóság által a törvényben kiszabott büntetések teljes szigorral fognak ellenükben alkalmaztatni. A községi iskolaszék.

## KÜLÖNFÉLÉK.

— A helybeli „Olvasókör“ által fele részben a török sebesültek javára rendeztetni határozott tánczestély szombatról, f. hó 8-ról, vasárnapra halasztatott el és ekkor fog megtartatni, a mint értesültünk, azon indokból, mert szombaton izraelita polgártársainknak nagy ünnepük levén, a részvételben akadályozva lettek volna.

— Némethy György és neje színigazgatók, dráma, népszínmű, vígjáték és operette előadásokra saját zenekarral szervezett társulatuk tagjaival kötött szerződéseiket a színtügyi bizottságnak beküldötték; mely szerződésekből az tűnik ki, hogy eddig egy igazgató sem kötelezte le magát személyzetének oly nagy fizetésekre, mint Némethyék. Úgy látszik, ők sokat készek áldozni, hogy a közönség tetszését kiérdemeljék; nagyon ohajtandó lenne, hogy városunkban kellő pártolással találkozzanak. — A színtársulat tagjai következők: — betűrendben — férfiak: 1. Balácsi Sándor intricus, jellem színész, 2. Bokody Antal jellem és kedélyes apa, 3. Bánfalvi Béla II-ik szerelmes és kar, 4. Conti József karmester, 5. Hetényi Béla I-ső szerelmes, hős, 6. Juhász Károly kar, segédszín, 7. Kócsi Lajos kar, segédszín, festő, 8. Makó Lajos operette buffó, comicus, 9. Nagy Ferencz segédapa, 10. Némethy György operette tenor, népszínmű énekes és jellem, 11. Oroszi Völgyi József apa, operette bariton, 12. Pesti Béla kar és segédszín, 13. Szemes József sugó, 14. Szigligeti József comicus bonvivan, 15. Temesvári Antal kar és segédszín, 16. Zombori Imre szinte, 5 zenész, 1 színlaposztó. — Nők: 1. Béresi Mari kardalnoknő, segédszín, 2. Csabainé drámai anya, 3. Dán Bella operette II-od énekesnő, 4. Hetényiné Komáromi Mari drámai fiatal hösnő és társalgási, 5. Kövesi Sarolta drámai szende, 6. Máthé Róza kar és segédszín, 7. Némethné Eötvös Borcsa operette és népszínmű énekesnő, vígjátéki színész, 8. Némethy Cornelia vígj. szende, 9. Oroszi Völgyiné Eszter kar és segéd szende, 10. Pécsi Mari kardal. és segédszín, 11. Szigligetiné Pálmai Ilka operette I-ső énekesnő, 12. Sántáné Kövály V. kar és segédszín, 13. Szirmayné Teréz vígjátéki anya és finom comica, 14. Temesváryné Kornelia kar és segédszín, összesen 36 tag. — Miután a fent soroltak között több kiváló tehetségeket ismerünk, alapos okunk van reményelni, hogy közönségünk tetszését e társulat meg fogja nyerni. Az új díszítésekkel berendezett színházban nem mint korábban tévesen jelenték október közepén, hanem szeptember 30-án fog ünnepélyesen az első előadás megtartatni. — (Közlebb többet erről. Szerk.)

— A török segélyezést rendező bizottság Elnökeül Fórián Károly országgyűlési képviselő és Antal Péter, jegyzőül dr. Tassy Pál és Németh

Dániel választottak. A központi bizottság tagjaiul pedig Aági László, Bagi László, Bogyó Pál, Fischer Miksa, Katona Zsigmond, dr. Kecskeméti Lajos, B. Kiss Mihály, Lestár Péter, László Károly, Szilády Lajos, Sz. Tóth László, Török Árpád lettek megválasztva.

— **Utczai verekedés.** Folyó hó 7-én a takarékpénztár épülete előtt egy becsipett katona egy paraszt emberrel összeütközött, mit ez zokon vevén, hevesebb szóvitába elegedett s meg is ütötte Marsch becsipett fiát, mit ez meg a puská tusával fejére mért csapással viszonzott. A paraszt le is rogyott, erre aztán egy asszony lépett a küzdőterre, elégtételt ohajtván szerezni a lesújtottnak, de a tettelességtől visszatarták.

— **A török segélyezést** célzó gyűjtés városunkban a hét folyamán indul meg. Szeretjük hinni, hogy városunk polgárai, kik oly őszinte rokonszenvet éreznek a testvérnemzet iránt, anyagi erejükhez képest édesörömet hozzájárulnak a menekültek nyomorának enyhítéséhez.

— **A kecskeméti kir. ügyészség** bűnjel-raktárában és a kir. ügyész hivatalos szobájában elhelyezve levő bűnjel-gyűjtemények a kir. ügyészség által elárvereztetnek. Elárverezendő tárgyak: egyes és kettős csövű löfegyverek, ugyanolyan pisztolyok, egyéb vasneműek, szerszámok, gabona-, toll-, szíj-, s bórneműek, értékes és olesó ruhaneműek és értékes szerszámok. Az árverezés a f. évi szeptember hó 18. (kedden) reggeli 9 órakor fog a „Cserepes“ épület börtön-udvarában megtartatni, hová a venni szándékozók e napon be fognak bocsájtatni.

— **A török segélyezés ügyét** nagyon szívükön hordják városunknak lakói. Bogyó Pál apát-plébános úr kocsisa plane a segélyezést rendező bizottsághoz azon kérelemmel fordult, hogy gyűjtőívet adnának neki. Kérélmé teljesített.

— **Nagy-Körösön** — mint halljuk — a törökök felsegélyezésére több mint 1200 mérő gabona gyűjtetett össze.

— **A helybeli kir. törvényszék börtöneiben** letartóztatva levő feyenczek a közeledő kukoricaszüret alkalmával kukoricafosztással is fognak foglalkozni, a ki tehát ily nemű munkát a rabokkal teljesíteni kíván, az szíveskedjék a kir. törvényszéki fogházfelügyelővel (Cserepes épület) e tekintetben értekezni. A teljesítendő munkáért egyéb díj nem kívántatik, mint a fosztásnak (hajnak) a kir. ügyészség részére leendő átengedése. A beszállítandó kukoricáért teljes felelőség vállaltatik, mindamelllett az illető tulajdonos is felügyelhet vagy felügyeltethet kukoricájára a fosztás ideje alatt.

— **Mezey János**, a budapesti Komló- és Belez-nay-kertbeli daltársulat igazgatója Szombaton és Vasárnap előadást rendez a Beretvás-szőlőudvarban.

— **Meghívás.** A kecskeméti Casino-egyesület f. é. október 7-én d. u. 4 órakor saját helyiségében rendkívüli közgyűlést tart, melyre az egylet t. cz. tagjai tisztelettel meghívotnak. — Tárgy: a kötelezett 6 évi időszak lejárván, az egylet újjáalakítása. — Kecskemét, 1877. szept. 7. — Lestár Péter, elnök. Dr. Katona Béla, jegyző.

— **Értesítés.** A pest-kiskunmegyei községi tanítótestület közgyűlését folyó hó 12-én a gazdasági szakosztálylyal összekötött felső népiskola nagy-termében fogja megtartani, melyre minden tanügyi barát tisztelettel meghívotnak. Bőszőrményi Mihály, alelnök.

### Szerkesztői üzenet.

— Az aug. hóban beküldött dolgozatok, melyekre választ nem adánk, közlésre alkalmasoknak nem találtattak.

Főmunkatárs: **KISS LAJOS.** Felelős szerkesztő: **Dr. TASSY PÁL.**

# H I R D E T É S E K.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy

**ügyvédi irodámat**

**Buttinger Antal** úr házába (volt árvaszéki helyiség), a kir. törvényszék közelébe tettem át.

**Darányi Ferencz,**  
köz- és váltó-ügyvéd.

163 (2—2)

**Lakás-kiadás.**

Nagytemető-útczában 2 padolt és festett szobából — téli s nyári ablakokkal ellátva, — 1 konyha-, 1 kamra- és padlásból álló lakás azonnal vagy Mindszentől fogva bérbe adandó. — Bővebb tudomás szereszhető tulajdonos

**Dr. Milhoffer Antalnál.**

168 (3—2)

148.  
1877.

**Árlejtési hirdetmény.**

A kecskeméti reform. egyház részéről ezennel közzététetik, hogy: temploma melletti téren, 264 négyszögöl területen építendő fél emeletes, pinczével ellátandó, díszes bazár-bolt épületét árlejtés útján felépítésre kiadja; ezen építkezésre a folyó évi szeptember 13-ig zárt ajánlatok elfogadhatnak, úgy az egész, mint a részletekre nézve.

Az elkészítési módozat tekintetéből bővebb értesítés szereszhető a főgondnoki hivatalban naponként délelőtt 8-tól 11 óráig, délután 4-től 6 óráig, — a hol úgy az épületerv, mint a szükséges rajzok, valamint a munkaszükségleti előírászat megtekinthető.

Kelt Kecskeméten, a reform. egyház tanácsának 1877. évi szeptember hó 3-ik napján tartott üléséből. 169 (1—1)

**Németh Dániel,** **Szappanos István,**  
jegyző. főgondnok.

Nyomatott Kecskeméten, Tóth Lászlónál. 1877.

**Az őszi és téli évadra!**

**ROTTER MÓR.**

Úri ruharaktáram nagy-körösi-útcza Steiner-féle házban, takarékpénztári palota átellenében, — ajánlom dúsan felszerelt elegáns

**úri ruhákból,**

úgy mint:

Saion öltözet . . . . .	18 frttól 30 frtíg.
Teljes őszi öltözet . . . . .	10 " 25 "
Nadrág . . . . .	4 " 7 "
Francia köpeny . . . . .	15 " 25 "
Mencsikov . . . . .	18 " 25 "
Kerek magyar köpeny . . . . .	20 " 30 "
Utazó bundák . . . . .	30 " 70 "

Ügyszintén nagyválasztékban mindentéle gyermekruhák. 170 (3—1)